

Jeg anklager feminismen

Af Katrine Winkel Holm, forfatter til debatbogen »Rend mig i kødgryderne. Om kvinderne og det fælles liv«, der udkommer 2. oktober

Jeg er et omvandrende ressourcspild. I ca. ti år har jeg brugt størstedelen af min tid på børn, hjem og hus. Resultatet er et slunkent CV samt en stort set ikke-eksisterende pensionsopsparing. Og hvad så? Jeg har det, der er bedre: tre børn, jeg ikke føler, jeg har forsømt, og en familie, der er intakt. En stor rigdom. Alligevel kan mine feministiske kønsfæller forklare mig, at jeg er et ressourcspild og oven i hatten et omvandrende ligestillingsproblem. Jeg er nemlig økonomisk afhængig

af min ægtefælle.

Bruger man størstedelen af sin vågne tid på at passe sine egne, ikke andres, børn, er det stort set umuligt at forsørge sig selv. Ikke noget at skamme sig over, for selve ideen med et ægteskab er i mine øjne, at »mand og hustru skal være hinanden til støtte og i fællesskab varetage familiens tarv«, som det hed i en gammel ægteskabslov.

Men nej, det er slet ikke godt. Sådan lyder den fasttømrede statsfeministiske grundopfattelse,

som jeg har haft rig lejlighed til at studere det seneste år. Her er et par smagsprøver. Den danske feminist Lone Ryg Olsen har følgende at sige om kvinder som mig: »Kvinder fralægger sig ikke hovedansvaret for alle de områder, der tidligere udgjorde kvindens verden. Resultatet er et samfundsmæssigt spild«. Og den feministiske krimi-forfatter Gretelise Holm følger op: »... kvinder har et menneskeligt behov for deres betydningsfulde stilling i hjemmet, så længe de ikke har en anden interessant stilling at indtage«. For arbejdet i hjemmet kan jo ikke være interessant, kan det vel? Det er jo en »kødgryde«, som Dansk Kvindebiografisk Leksikon omhyggeligt omtaler hjemmet som. Samme opfattelse går igen i FNs ligestillingsrapport, hvor jeg kan læse, at jeg via min livsform er med til at trække Danmark ned på den internationale ligestillingsrangliste, fordi jeg ikke har et fuldtidsarbejde og derfor bidrager til at gøre løngabet mellem mænd og kvinder større. Og på Ligestillingsministeriets hjemmeside oplyses jeg om, at jeg er med til at forhindre realiseringen af ligestilling, fordi jeg personligt har gjort alt, hvad jeg har kunnet, for at bidrage til den »meget skæve barselsfordeling« mellem forældrene (jeg ammede bedre end min mand, syntes jeg), hvad der ifølge dansk statsfeminisme er »et af de allerstørste ligestillingsproblemer«.

En mor, der tager sig fuldtids af sine børn, er et samfundsmæssigt spild og skaber af et af de allerstørste ligestillingsproblemer!

Det er den semiofficielle, statsfeministiske danske holdning anno 2010. Det er det, vi opflasker danske piger til at tro, samtidig med at vi beklager os over det lave fødselstal, de mange opløste familier og de forældre, der ikke tager sig nok af deres børn.

»Det har jeg aldrig hørt før«, kom en ung, kvindelig studerende hen og fortalte mig efter et foredrag, hvor jeg havde slået til lyd for, at hjemmet er andet end en kødgryde.

»Jeg har aldrig før hørt, at det er i orden ikke at gøre karriere,« betroede hun mig. Ikke spor overraskende, når den statsfeministiske opfattelse er, at ikke-karrierekvinder er ressourcospild. Og hvad der er helt grotesk: Denne systematiske nedgørelse af kvindens klassiske arbejdsfelt, der med Hanne-Vibeke Holsts gamle, præcise formulering bidrager til »moderskabets fatale prestigetab«, finder sted i kvindernes navn. Af kvinder. For kvinder. Det kan vi takke feminismen for, ikke kun »elitefeminismen«, eller »forbudsfeminismen«, men den realksisterende feminisme, som vi møder den i dag. »En feministisk

bevægelse, der havde respekt for kvindens indsats i fortiden, ville ikke forklejne husarbejdet, moderskabet eller det ubetalte medborgerlige og lokale arbejde. Den ville ikke gøre en lønseddel til det eneste symbol på præstation«. Sådan skrev den store, amerikanske sociolog Christopher Lasch. Men hvor findes en sådan feministisk bevægelse? Jeg har ikke mødt den.

I dag oplever vi en feminisme, der systematisk modarbejder ligestilling med krav om kvindekvoter og særligt lukrative bonusser til universitetsfakulteter, der ansætter kvinder. At man dermed gennemhuller ligebehandlingsloven gør intet indtryk, sådan som Leny Malacinski påviste her i avisen i fredags. Og vi oplever en feminisme, der aldrig har taget et opgør med 70ernes rødstrømper, men tværtimod i modereret form synger med på deres gamle feminismesang.

Her er fire anklagepunkter mod 70er-feminismen:

1. Den bekæmpede den hjemmegående husmor. »Husmoderen var en social figur som den nye kvindebevægelse ville udrydde«, som kvindeforskeren Lise Busk-Jensen formulerer det; den bekæmpede kernefamilien, som ledende feminister fra Germaine Greer til den erklæret moderate kvindesagskvinde Suzanne

Brøgger ønskede hen, hvor peberet gror.

2. Den spillede kønnene ud mod hinanden og fornægtede den gensidige afhængighed mellem mand og kvinde. På den måde blev der med den gamle 68er Jacob Ludvigsens ord lagt gift for familiedannelsen. For det bliver uhyre vanskeligt at danne familie, hvis ægtefællerne ikke må være afhængige af hinanden, og hvis en nybagt mor ikke må være økonomisk afhængig af sin mand.

3. Den var præget af kulturelt selvhad. Det var det vestlige, kapitalistiske patriarkat, der var fjenden. Også i dag har rødstrømperne, der nu sidder på ledende poster inden for kvindeforskningen, svært ved at se forskel på en burka og en stilethæl. Derfor forsømmer de, med få markante undtagelser, den nye kvindekamp for ligestilling, som islamisk parallelkultur har gjort presserende.

4. Sidst, men ikke mindst: Den lancerede en systematisk mistænkeliggørelse af manden og »mandssamfundet«: Man benyttede den uudryddelige forståelseskløft mellem kønnene til at overbevise kvinder om, at mænd og mandssamfundet var årsagen til alle de vanskeligheder, kvinder møder på deres vej. Man appellerede effektivt til kvindens latente bitterhed over manden, der

tankeløst træder på vores nyvaskede gulve og ikke lytter til vores ustoppelige talestrøm. Man talte til den indre, usikre pige inden i os: Når vi ikke kan klare os og få tingene til at hænge sammen, er det ikke vores, men mandsamfundets skyld. Man ville gøre kvinden til subjekt i sit eget liv, men endte med at gøre hende til det evige offer, mens manden fik rollen som the usual suspect. På den måde bidrog feminismen til at fjerne ryggraden i den vestlige mand, der i dag også er fra Venus, med det resultat, at han af mangel på testosteron frygtsomt træder til side, når han møder den kvindeforagtende, islamiske macho, sådan som den engelske forfatter Fay Weldon har gjort opmærksom på.

Er denne feminisme ikke fortid? Nej, forskellen mellem feminismens anden og tredje bølge, nyfeminismen, er primært kosmetisk: Moderne feminister har for længst taget BHen og læbestiften til nåde, men opfordrer stadig til kønskamp. En endeløs strid, der mere og mere ligner et evigt, ustoppeligt søskendeskænderi om, hvem der sidst tømte opvaskemaskinen, og hvem der sidst gik ned med skraldespanden. En kønskamp, der er lige så destruktiv, som den er ulidelig.

Til gengæld fornægter moderne feminisme den skæbne, som kvinder til en vis grad er ofre for: Vi

er fysisk svagere end mænd og har derfor i visse situationer brug for deres beskyttelse, vi kan kun få børn i den periode, hvor det samtidig forventes, at vi gør karriere. Vi er på disse områder handicappede i forhold til arbejdsmarkedet og er derfor pisket til at træffe nogle svære valg. Det må vi se i øjnene og få det bedste ud af, eventuelt ved omhyggeligt at vælge uddannelser og jobs, der er forenelige med børn og familie. Gør man det, anklages man for at forråde kvindesagen og gøre ligestillingsproblemerne større. Det er ikke sandt. Tværtimod afslører påstanden feministernes egen foragt for den kvindelige livssfære og arbejdsfelt. Det er den, det er på tide at gøre op med.

For nej, jeg har ikke spildt mine ressourcer. Jeg har skabt en familie.

Kilde: politiken.dk